

2019, húsvét NEVEZZÜK ÁT

Óraátállítás utáni 3. nap. Így is lehet hajnali 5 óra (rendeletre). Most sötét van. Előtte napokban már világos volt ilyenkor.

Várom a hajnalt. A világos, a hajnal jobb volt. Jobb az ébredésre, jobb a napkezdésre. Jobb a kedvnek és életre, mint a sötét. A felkelő nap, a világoosság gyermekei vagyunk. Meg a mádárscicsérgésé. Itt a város közepén is.

Eszembe jutnak a férfi imatársaim, nekünk, akiknek a B oldal forog. Emberi számítás szerint az A oldal már lement. Kevesebb van hátra... lemenőben már a nap. Közeledik a sötét, akkor meg miért várom a hajnalt? Szokjam csak. Így reggel is.

Utoljára természetben járva, Miklósfa környékén néztem csodaszép naplementét. Tetszett is, nekem igen, másnak nem annyira, mondta is, ő jobban szereti a napfelkeltét, fiatal még, telve tüzzel, vággyal, reménnyel, a jövő tervezésével, az A oldalt sze-

(Folytatás a 2. oldalon.)

SZENT JÓZSEF-BÚCSÚ – 2019 ÜNNEPI SZENTMISE

Templomunk titulusát gróf Berge György Kristófnak, Kanizsa vár kapitányának köszönhetjük. A ferences barátok várból való kiköltözésekor 1694-ben ő adományozta a telket a templom és zárdá építéséhez. Az volt a kikötése, hogy a templom patrónusa Szent József legyen.

A szentmisét bemutatta Vaslabán Csaba plébános

VALÓBAN FELTÁMADT

Krisztus feltámadásáról való tanúságtétel az Újszövetségben következetesen és egyértelműen megjelenik, még akkor is, hogy ha a feltámadás pillanatát senki sem látta. A feltámadott Úr megjelent a sírhoz siető asszonyoknak (Lk 24,1-10), Mária Magdolnának, aki a sírhoz ment siratni Jézust (Jn 20,1-18), a tizenegy apostolnak többször is, a két Emmausz felé tartó tanítványnak (Lk 24,13-35),

ban nem járatosak könnyen mindennek hitelt adnak anélkül, hogy a Szentírás iratainak a kialakulásával (kánonjával) és a Biblia isteni ihletettséggel (Isteni szerzőségével) tisztában lenne, amelyet „keresztül-kasul” le lehet ellenőrizni a Szentírásból. A bibliai iratok szerzői egymástól eltérő korban és egymástól függetlenül írták le mindazt, amire a Szentlélek ihlette őket. Ezért ne dőljünk be az olyan

külön Péternek (1Kor 15,5) jelezve ezzel neki, hogy megbocsátotta a háromszoros tagadását. Péter és János, az asszonyok híradása után a sírhoz siettek. Péter és János pedig még mielőtt találkozott volna a feltámadt Krisztussal, már „látta és hitt” (Jn 20,8). Visszaemlékezett Jézus szavaira, arra, hogy az Emberfiának szenvednie kell, megölik, de harmadnapra feltámad (vö. Mt 16,21).

Gondoljuk végig, hogy az apostolok teljesen összeomolva, kiábrándultan és letörve vették tudomásul, hogy akitől azt hitték, hogy meg fogja váltani Izraelt, azt megölték. Nem lesz itt Messiási ország, amiről álmodtak, és ráadásul a saját életük is veszélybe került Jézus halála után.

Napjainkban divattá lett az, hogy vallási kérdésekről tudományosan beszéljenek. A beavatatlan és a Bibliá-

hangzatos címeknek, mint pl. ez: „Ami a Bibliából kimaradt”, vagy „Az elfelejtett Biblia”, és hasonló, mert a Biblia iratai ezekhez a vallásos buzgóságból keletkezett iratokhoz úgy viszonyulnak, mint a tűz a vízhez. Maga az Úr sugalmazta azokat úgy, hogy emberi szerzőket ihletett és nem pedig úgy, hogy diktálta volna őket. Egy találó hasonlat szerint, ahogyan az Isten Fia teljesen emberré lett anélkül, hogy az isteni személye ebben csorbát szenvedett volna, hasonló módon lett az Isten szava emberi szó, anélkül, hogy közben megszűnt volna valóban Isten szava lenni. Ez titok, ez a megtestesülés titka, és ez a Biblia sugalmazására is vonatkozik.

Ebben a helyzetben, ahol mi, emberek nem láthatjuk a bűneink következtében az Istent — egészen addig, amíg a bűn történelme le nem zárul,

2019, húsvét NEVEZZÜK ÁT

(Folytatás az 1. oldalról.)

reti, véli, vágyja még. Mindenkinek forog a lemez. Egyre gyorsabbnak is tűnik.

Azon a napon, amikor „a templom függőnye kettéhasadt, és nagy sötétség támadt” (LK 23,44), megállt a lemez. Az A és a B oldal is. Megáll nekünk is. Az övé A oldal volt különben is.

Aki az Alfa és Omega (Jel 21,6) sokkal nagyobb. Ő Mindenható.

2019, 47,22 lemezszenetekkel játszom.

Szeretném meglátni a sötétben is, a naplementében is, a *Felkelő Napot*. Az első hajnalt, *Aki kilépett a sötétből, diadalmasan megjelent és azt mondja nekem és Önöknek is, „Békesség veletek, én vagyok ne féljete!”* (Mt 28,8-15)

(Közben kivilágosodott. Dolgozószobám ablakából látom a templom tornyát.)

Se a sötétből, se a B oldaltól, se az idő múlásától, a Síról is Felkelő Napunk nem engedi elveszni életünket! Adjon ez reményt, és örömet! Áldott ünnepet!

Csorba Tamás plébános

— ebben a helyzetben, ha még az Isten szava sem lenne megbízhatóan elérhető a számunkra, akkor „együnk, igyunk, élvezzük az életet, mert holnap úgy is meghalunk”. Akkor azt mondhatnánk, hogy „semmi biztosat nem tudunk az Istenről, és emberi elképzelésekre vagyunk hagyatkozva”. Hála a jó Istennek azonban nem erről van szó. Az Isten szólt hozzánk (Zsid 1,1), kinyilatkozatta magát nekünk és elmondta, Jézus által pedig be is mutatta azt, hogy miként juthatunk el hozzá, hogyan lehet örök életünk. Ennek alapján a hívő gondolkodó ember bizonyosan tudja, hogy van feltámadás és van örök élet, és ennek az igazságnak megfelelően él ebben a világban.

(Szentírás.com cikkek, *Aki feltekint rá...* — részletek.

M. Zs.

KARINTHY FRIGYES: BARABBÁS

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Kétoldalt feketén füstölögtek a romok. Lent, a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltozták Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvél vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és csendesen így szólt:

— Itt vagyok.

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

— Rabbi! Rabbi! — zokogott.

És a mester szelíden folytatta:

— Ne sírj. Állj fel, és jöjj velem. Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé. és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt mívelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápászkodott, és az ő öltönyét megragadta.

— Mester! — kiáltott elfulladva és könnyek között — Ó, mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

— Semmit — mondta ő szelíden —, csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácon, és megkérdezett titeket: „Kit engedjete hát el közülök, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

— Ó, én bolond — kiáltott a nyomorult, fejet öklével verte —, ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

— Jól van — folytatta szelíden a mester —, most hát jöjj velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanád: „Az életemet!”

Az pedig követte őt.

És találnak útközben másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házát és feleségét és gyermekét, és szemeit kiszúratta.

És ő homlokát érintve csendesen kezével, és így szólt:

— Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsd: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanád: „A házamat! a gyermekemet! a szemem világát!”

Az pedig felzokogott, és követte őt.

És találnak még másikat is, kinek kezei és lábai kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödött mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé. És odament hozzá, és megoldotta kötelékeit, és így szólt:

— Ismerlek téged. Te költő voltál, aki a lélek rajongó repülését hirdetted. Jöjj velem, és amikor intek, ki-

áltsd: „A názáretit!”, mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és gondolatnak a szabadságát!”

Az pedig megcsókolta az ő saruját, és csak a szemével könyörgött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult és belpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte a mellét, és könyörgött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”, mintha azt kiáltanák: „Békesség! békesség! békesség e földön!”

Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácon ült, és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal.

Kövérén és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak és drága ételeket ettek aranyedények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított.

A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult, és felemelvén átszegzett kezeit, szelíden szólni kezdett:

— A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus. Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsásd úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, s engem megfeszítettek — de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást, és most új törvényt akar — kérdezd meg őket újból, amint az törvénykönyveinken meg van írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállat vont, s kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon, és szólt:

— Hát kit bocsássak el mármost, Barabbást vagy a názáretit?

És ekkor ő intett nekik.

És ekkor zúgás támadt, mint a mennydörgés zengett fel a sokaság. És a sokaság ezt sikította: „Barabbást!”

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A mester pedig halovány lett, és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak, és szájából bűzös lé szivárgott, és torkából úgy bömbölt rekedten? „Barabbás!”, mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit, és mondá neki: „Te látod!...”

Ő pedig bólintott fejével, és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözzék meg.

ÜNNEPI SZENTMISE SZENT JÓZSEFNEK, A BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA JEGYESÉNEK FŐÜNNEPÉN

CSORBA TAMÁS ATYA PAPI JUBILEUMA

Március 26-án este a palini templomban került sor Tamás atya papsága 22. évfordulójáról megemlékező hálaadó szentmisére.

A plébánián szolgálók, a képviselőtestület tagjai és a palini testvérek megtöltötték a kápolnát. Családias légkörben, hálatelt szívvel imádkoztunk azért, hogy mi, hívek, plébánosunkkal együtt a lehető legnagyobb szeretetben, közösen szolgáljuk Istent.

Számomra nagyon megkapó volt a prédikáció. Sugárzott Tamás atya szavaiból a hálaadás és a szívből jövő szolgálat lelkülete, s ez nagyon hitelessé tette mondanivalóját. A legérté-

kesebb gondolat, amit hazavittem magammal a szentmiséről, az volt, hogy mindenbe bele kell tennünk a szívünket. Legyen szó egyházi szolgálatról, világi feladatokról, emberi kapcsolatokról, csak úgy lesz igazán Istent dicsérő és eredményes a működésünk, ha teljes egészében hozzáadjuk a szívünket.

Adja Isten, hogy mi is szívvel-lélekkel szolgálhassunk — plébánosunkat segítve — egyházközségünkben! Hálásan köszönjük Tamás atya eddigi kanizsai szolgálatát, Isten áldása kísérelje papságának következő évtizedeiben is!

Dömötör Zsóka

A PAPSÁGRÓL, NAGYCSÜTÖRTÖK ELŐTT

Nem menekültem. Vállaltam és vállalom ma is. Anyám szava szerint „Tomika, mi nem küldtünk.” — azóta nem is panaszkodom. A lehetőség nyitott, bármikor változtathatok. „Tudok kapálni is.” (vö. Lk,16.) A „murmurandi” az meg emberségem része, meg talán férfi létemé is.

Sok szép példát kaptam, kiváló papokat, de ez sem tartana meg. Az élő Krisztus tart meg. Tegnap nagyon fáradt voltam, (nagybőjt 5. vas.) 13 órát szolgáltam. Most hétfő 4.27 van. Rám vár az AHA szerkesztősége. Erre a pár sorra. Miközben tegnap este felemeltem a szentostyát azt kértem, „Uram, én tartalak és mégis Te tartasz” Tartsz meg engem! Ne csak a testemet és az erőmet, a hitben is. Szép és áldott napom volt. Nem volt ez mindig így. Biztos nem is lesz. Volt mikor elegendem volt, hívekből meg nem hívekből, püspökből meg papokból, meg saját magamból is. Meg lesz is... (Jer 20,7). A papság is mint minden, kívülről szebb. Ha ez olyan szuper lenne, bizonyára többen lennének... Az ostya után fel kell emelnem a kelyhet is. Papságom lényegét, és ki is kell innom. Nagycsütörtök felé közeledve, különösen is nagy lelki jelentőséggel bír. Itt dől el minden!

Odaadom-e életem, miséről misére, „kehely felemeléstől a következő felemelésig”. Ez papságom lényege. Minden szereteté is... Odaadom, visszaveszem megint kicsit, inkább semmit, én is szeretnék kapni, most meg mindent, na nehogy már hogy úgy éljek, hogy meghaltam itt, én egyedül, más meg semmit, tiszta hülye vagyok, mindenki kihasznál, persze ezekért meg 150 ezerért, meg még bolondnak is néznek ...megy a huzavona az örökség rám eső részét kikérésben. (Lk 15,1-31.)

Szeretéből lett a létem. Szeretett Isten, és a szüleim is, keresztszüleim is, és még sokan. Azért lettem, és vagyok. Aki szeretett az odaadott volt. Ezért felemelte és kiitta a kelyhet. Az átadta sajátját és elfogadott más akaratot. (Jn 12,12-32) Azt hittem, ezt csak vérrel verítékezve lehet. Papságban és házasságban is. Ez már egész életre, ez lesz. Küzdelem, kín, harc, meg szenvedése az Akaratnak, kiívása a kehelynek. (Mt 26,36)

De ez nem így van! A getsemane csak része az életnek, papságnak, szeretetnek. De nem öröksége. Az öröksége, „a százannyi itt, és az örök élet.” Mk 10,17-30). Hiszek a Feltámadt Jézusnak, a Szentlélek megmutatta, elevné tette. Köszönöm annak, aki közvetítette, aki az öröm olajával felkent! Lételem egyenesbe tette. Egyezővé az Atya Akaratával. Nem harcolok, (szerven szenvedek, de már másképp), megnyugszom az Atya akaratában, és békét lelek. Bízom benne. Nem akar rosszat nekem, szeret engem. Akit szeretnek, az örül és boldog „mindig itt vagy velem és mindenem a tied.”(Lk 15,31)

Ámulatból ámulatba esem a létben, és alig bírom felfogni az örökségem.

Csorba Tamás plébános

TALÁLKOZÁS ISTENNEL 2.

Kedves Testvéreim!

Hallgathatunk-e egyáltalán életünk értelméről? Hallgathatunk-e az Istenről, aki nélkül nincsen élet, aki nélkül nincsen értelem, aki nélkül nincsen boldogság, aki nélkül nincsen értelem az egész életnek, nincs értelem törekvésünknek, vágyainknak, reményeinknek? Hallgathatunk-e erről az Istenről? Ha dadogunk is róla, ha sötétben tapogatózunk is, de mégis az Istenről beszélnünk kell. Hiszen Ágoston, aki nagyon jól tudta, hogy az Isten titkát soha meg nem érti, mégis leírta ezt a szép mondást: „Nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik benned Istenünk.” És Tamás, aki rejtőző Istenről beszél leírta ezt is: „Imádlak áhítattal Isten rejtelem.” És Novaris azt írta: „Lelkemnek, életemnek egyetlen igazi értelem az Isten.” És Satre azt mondja: „26 éves koromban találkoztam az Istennel, addig hitetlen voltam s azóta 20 esztendő telt el. És a 20 esztendő minden napján ebből a boldog tudatból élek, hogy van Isten, aki szeret.” Hallgassunk az Istenről? Testvéreim! Akkor a boldogságunkat és a reményünket kellene eltemetnünk. Ezért szólunk hát, ha nehezen is, ha dadogva is, de szolnunk kell. Vajon megtalálhatjuk-e azt az Istent, aki szeret minket? Aki létezik úgy, mint ahogy én vagyok, ahogy te vagy, ahogy mindannyian létezőnk. Megtaláljuk? Meg. Ez nem olyan egyszerű dolog, mint egy rakéta meggyártása, a tudósok neki ülnek, megtervezik, a rakétát beállítják a pályájára és az célba ér valahol a holdon, vagy valahol a Marson. Az ember tapogatózhat Isten után és annyit tud meg, hogy Isten létezik. S Szent Pál azt mondja: „Bűnös az az ember, aki nem jut el addig, hogy vallja, Istennek léteznie kell.” De hogy megtudjuk azt, hogy Isten a szeretet, aki törődik velünk, aki sorsunkat, gondunkat magára veszi, aki gondunkat viseli, oda az Isten kellett eljöjjön hozzánk, szemben kellett jöjjön velünk. És az Isten szembe jön velünk. Csak keresni kell Őt! Nem fogjuk arcát

látni úgy sem, hiszen Mózesnek azt mondta, hogy: „Ember nem láthat engem, mert ha engem lát, akkor meghal!” De az Újszövetségben van ilyen tanításunk is az Úr Jézustól: „Aki szeret engem és megtartja parancsaimat, az találkozik az Atyával, mert hozzája megy és nála lakik.” Az Istennel lehet találkozni! Ez nagy dolog Testvéreim! Lehet? Kell találkozni az Istennel! Igaz ennek nincs meg a szabálya. Nincs itt etikett. Nincsen biztos találkozási pont. És mégis az Istennel találkozunk! Számptalan helyen, számptalan lehetőség közepette. Istennel bármikor találkozhatunk. A

leghetlenebb körülmények között találkozhatunk az Istennel. Az egyik erdélyi író, Leningrádban az Ermitázs képtárban találkozott Vele. Hogyan történt a találkozás? Nagyon egyszerűen. Ő is ott volt a sok kiránduló között, járta az Ermitázs termeit, nézte a képeket és egyszer szembe találta magát Rembrandt Tékozló fiú című festményével. Nézte a festményt, a lerongyolódott fiatalembert, ahogy vérző lábbal halad az ölelő atyai kar felé. Lába a földbe gyökerezett. Pár perc múlva eleredt a könnye és attól kezdve hirdeti mindenfelé, hogy találkozott az Istennel. Mert az Isten ott talált rá, abban a képtárban, azelőtt a kép előtt. Igen

Testvéreim! Az Istennel találkozhatunk. Egyik főiskolának asszisztens mérnöke 40 évvel ezelőtt találkozott az Istennel. Hogyan? Értelmes ember, érdeklődik a dolgok iránt, vallásilag teljesen közömbös volt. Elhátározta, hogy bélyeget fog gyűjteni és bélyegekből kirakja a világtörténelmet. S kirakta! Rájött, hogy valami hiányzik. Abból a bélyeg sorozatból valami hiányzik. Valamit nem értett meg a világtörténelemből. Gondolkodni kezdett és rájött, hogy az hiányzik abból az ő világtörténelméből, akire addig nem gondolt, Isten, Jézus Krisztus. Mert Isten nélkül, Jézus Krisztus nélkül nem lehet megérteni a világtörténelmet. Nem lehet bélyegekből kirakni, bélyegalbumba. És ma vasárnapról-vasárnapra ott van a szentmisén, buzgó keresztényként. Örvend, mert bélyegein keresztül rátalált az Istenre. Istennel találkozni lehet. Dr. Koget 1953-ban találkozott az Istennel. Addig nem volt hívő ember. Egy kórházban végezte kutatásait, mint atomfizikus, és egy hatalmas erősségű rádióadót kapcsoltak be. Egyszer csak döbbenet hallja, hogy az egyik szobából, hatalmas erősséggel egy haldokló imáját sugározza a rádió. 55-ször erősebben, mint ahogyan a legerősebb rádióadó sugároz. És úgy megrázta ennek a haldoklónak az imája, hogy nem győzte hangoztatni ország-világ előtt, tudós becsületességgel: Isten van és én találkoztam vele.

De Testvérem! Amit elmondtam mind nem sokat ér, ha én, ha te nem találkozunk az Istennel. Hogy más találkozott! Rendben! De nekem kell találkoznom az Istennel, hogy az én életemnek is értelmet és célt adjon. És én nem vagyok meggyőződve arról, hogy csak azért mert templomba jársz, már találkoztál is az Istennel. Mert az Istennel való találkozás valami csodálatos élmény az ember számára, amit egész életében attól kezdve hirdeti, hogy én láttam, megtapasztaltam az Istent, éreztem, hogy a közelemben van, éreztem, hogy van Isten. Az apostolok így mentek világgá,

hogy: „Azt hirdetjük, akit láttunk és tapintottunk”. És a halálba mentek ezért a hitükért.

Testvéreim! Találkoznunk kell itt vagy most, így vagy úgy, de valahogy találkoznunk kell az Istennel, hogy élmény legyen számunkra a vallás, élmény legyen Istennek a létezése, élmény legyen az, hogy van valaki, aki nagyobb, mint mi és nem vagyunk a semmibe beledobva, mint értelmetlen lények. Nem vagyunk beledobva a világmindenségbe, hanem egy jóságos atyai kéz tart fenn, aki velünk van, aki szeret minket. Valahogy találkoznunk kellene az Istennel. Hol fogsz találkozni? Nem tudom! Mikor? Azt sem tudom. De azt tudom, hogy az Isten találkozóra hív és jönni fog, s találkozni akar veled. Mikor? Talán akkor, amikor Ady Endre találkozott: amikor elhagyták, amikor a lelkét roskadozva vitte. Talán akkor, amikor nem is várod. Talán amikor nem is gondolsz rá. De mégis, hogy találkozhass valamit neked is tenned kell. Mit kell tenned? Legelőször hinned kell abban, hogy találkozhatsz az Istennel. Hinned kell! Vajon Testvérem hiszed-e ezt, hogy egyszer te is megtapasztalhatod az élő Istent? Megtapasztalhatod jobban, mint ahogy házas társadat ismerheted, vagy legjobb barátodat, vagy gyermekedet ismerheted. Hiszel-e abban, hogy egyszer az Isten neked is megnyilatkozhat? S ha hiszel, akkor kérni kell ezt a találkozást. Sokszor kell kérni. Sokszor, mert aki sokat imádkozik, az előbb vagy utóbb rátalál az élő Istenre. Sokszor kell kérni: „Uram, jöjj, én találkozni akarok veled, én meg akarlak téged tapintani, én meg akarlak téged érezni, én tudni akarom, hogy vagy, hogy velem vagy. Mit kellene még tenni.

Pár évvel ezelőtt egy kedves ismerőssel beszélgettem baráti körben, jelen volt egy lelkileg eléggé kiszáradt orvosnő. Vallásról beszélgettünk és elmondotta, hogy 16 éves kora óta (60 felé járt most) nem gyónt nem áldozott, s azóta nincs Isten. S elmondottam neki: *Doktornő fog találkozni az Istennel, mert az Isten még vissza fog jönni. Csak nagyon lényeges az, hogyha jön az Isten, akkor*

otthon legyen. Ha kopog az Isten, akkor legyen, aki ajtót nyisson.

Testvéreim! Ez a lényeg, hogy legyünk összeszedettek. Hányszor kopogott már mostanig az életünkben az Isten, és mi nem voltunk otthon. Talán éppen egy hallatlanul nagy gond nyomott a földre, talán éppen valami sportesemény zavarta a köröket, oda hallgattunk. Talán éppen valami jövő, valami remény volt, ami elnyomta az Isten hangját. A lényeges az, hogy ott volt-e? A lényeges az, hogy gyakran legyünk összeszedettek, gyakran hallgassunk az Istenre, hiszen olyan az emberi lélek, mint egy nagy radar készülék, amely állandóan tárva van a Végtelen felé. Ilyen kellene, hogy legyen az emberi lélek: otthon legyen és várja a jövő Istent. És nem szabad közömbösnek lenni. Olyan meggondolkoztató a Szentírás figyelmeztetése: „Mivel nem vagy se hideg, se meleg kiköplek a számból.” A langyos embert az Isten kidobja a szájából. Nincs mit tegyen vele!

Még mit tegyünk. Legyünk hálásak. Fedezzük fel életünkben azt, hogy milyen sok jót kaptunk az Istentől. Talán jó lenne hétről-hétre egy félórásckát azzal töltenünk, hogy összerakessük Isten adományait az életünkben és megköszönjük. Azt mondja Jézus: „Aki szeret, annak kinyilvánítom magamat.” Aki hálás annak kinyilvánítja magát az Isten.

Testvéreim! Dadogtam, tapogatóztam sötétben az Isten felé. Tapogatóztunk s bizony alig léptünk egy-két picike lépést feléje, de talán semmit. Baj? Nem baj. Nem baj, mert a hívó ember tudja, hogy Isten kipótolja a mi gyenge emberi lépéseinket. A mi feladatunk ennyi, hogy egyszer már induljunk el az Isten felé, abban a hitben, hogy az Isten él, az Isten van, az Isten szembe jön velem, s az Isten találkozni akar velem. És meglátjátok, ha ezzel a hittel indultok Isten felé, az a rejtőző Isten, akit az éjszakában keresünk, akihez himnuszokat írunk, szembe jön veletek. És ettől kezdve csak ezt tudjátok hirdetni.

Láttuk, tapintottuk, az Istent: Isten él és életünknek ez a legnagyobb boldogsága. Ámen.

Tímár Asztrik szerzetes

Reviczky Gyula

FELTÁMADÁS

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Sziveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Akik tanait gyűlölték,
Meg nem ölheték.
Nem rejthette sír magába
Égi szellemét.
Mert égből eredt s nem is volt
Születése sem...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Kettős ünneplés azóta
Minden kikelet!
A mennyországé s a földé...
Ünnepeljete!
Adjatok hálát, hogy ismét
Új világ terem,
S feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső;
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő;
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök leszen...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Adjatok hálát s virágot,
Tömjént hozzatok.
Hallelujah! hallelujah!
Zengje ajkatok.
Mert feltámadtok ti is még
Valamennyien,
Mint az istenember egykor:
Győzedelmesen.

„Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.”

(Jn 13,14)

KERESZTSÉG

A magyar katolikus szótár szerint a szentségek Krisztustól rendelt látható jelek, amelyek a megváltó kegyelmét jelképezik és közvetítik. A szentségek az egyház kegyelmi életének megnyilvánulásai, a hívők általuk részesülnek azokban a kegyelmekben, amelyeket Krisztus az egyházza bízott.

Ezek a szentségek: a keresztség, a bérmálás, az eucharisztia, a bűnbánat, a betegek kenete, az egyházi rend és a házasság.

Közülük az első, és talán számunkra az egyik legfontosabb, a keresztség. Jelentőségét talán az is mutatja, hogy a keresztséget protestáns testvéreink is szentségnek tartják.

Bizonyára emlékszünk Máté evangéliumának 28.16-20. szakaszára. „A tizenegy tanítvány elment Galileába arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan kételkedtek. Jézus odalépett hozzájuk, és így szólt: Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya, és a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok minden nap, a világ végéig.” A keresztség szentségét így alapította Jézus.

A keresztség a keresztény élet alapja, általa megszabadulunk a bűntől, és mint Isten fiai születünk újjá. Bőjte Csaba atya ezt nagyon szépen így fogalmazta meg: „A keresztség által szövetséget kötünk az élő Istennel. Az Újszövetség népének tagjává válunk, Isten a mi gondviselő, szerető atyánk lesz, mert családjába fogad, adoptál bennünket.”

A keresztséggel tehát a keresztény közösségnek a tagjai leszünk. Tulajdonképpen Jézus bennünket is felvesz tanítványai közé. Így már teljes joggal szólíthatjuk Istent a mi Atyánknak, és keresztény embertársainkat a testvéreinknek. Amikor megszületünk, szerencsés esetben családba születünk. A keresztség által pedig

tagjai leszünk a keresztények nagy családjának.

A keresztség által megszabadulunk az eredendő bűntől. A keresztelés után az életünket Isten előtt tiszta lappal kezdjük. „Nem a keresztség menti meg az embert, hanem Krisztus vére, szeretetből értünk vállalt áldozata. A keresztség csupán e vérnek jelképe” mondja Csaba atya.

A keresztséget a keresztelés által vesszük magunkhoz. Nálunk a gyerekek keresztelés az általános, ilyenkor a szülő és a keresztszülő az, aki hitvallást tesz, vállalja, hogy megismereti a gyermeket a keresztény hittel, vallásos nevelésben részesíti. Természetesen a csecsemő vagy kisgyermeknek még nincs hite, keresztelésekor a hitet a szülő és a keresztszülő képviseli.

Később pedig a gyermeket körülvevő keresztény közösség az, amely egyengeti majd a gyermek útját, hitre tanítja, vallásos nevelésben részesíti.

Nem hívők gyakran felteszik a kérdést, miért kereszteltetünk gyermeket, hiszen ő még nem képes a hitre, nem tud önállóan dönteni, vagy a szülő ne kényszerítse gyermekét olyan vallásra, amit nem maga választott. A gyermek számára, aki egy olyan családba születik, ahol a szülők vallásosak, hitüket aktívan gyakorolják a keresztény közösségben, a hit természetes, mondhatjuk, az anyatejjel szívja magába. Tehát az ilyen gyermek mindenképpen betagozódik a keresztény közösségbe, a hite ennek megfelelően alakul majd. Így a gyermek megkeresztelése természetes.

Az utóbbi érveléssel kapcsolatban

pedig elmondhatjuk, hogy a gyermeknek a későbbiekben több lehetősége is lesz, hogy ezt az Istennel a szülei és keresztszülei által kötött szövetséget megújítsa. Például az első áldozásban, bérmáláskor, de tulajdonképpen minden szentmisén, amikor elmondja a Hiszekegyet.

Természetesen annak sincs akadálya, hogy akiben felnőtt korában érik meg a vágy, hogy a keresztség szentségében részesüljön, megkeresztelkedjék. Ennek feltétele, hogy ő maga kérje a szentség kiszolgáltatását, és előtte részt vegyen egy felkészítésen, az úgy nevezett katekumenátuson.

Azt a legtöbb ember tudja, hogy a keresztséget csak egyszer lehet felvenni. Mi ennek az oka? Egyszerű a magyarázat: ha Isten a gyermekévé fogadott, életem végéig mellettem lesz jóban-rosszban, még akkor is ha elfordulok tőle, bűnöket követek el. Nem hagy el soha, tehát nincs szükség rá, hogy szövetségünket többször megújítsuk.

A cikk elején azt mondtam, hogy a keresztség által újjá születünk. A születésünk napját általában megünnepeljük. Tortával, virággal, jókívánságokkal. Nemrég a szent misén azt kérte az atya, tegye fel a kezét az, aki tudja, melyik napon keresztelték. Talán négy öt kéz lendült a magasba. Vajon miért nem ünnepeljük a keresztelésünk napját? Én úgy gondolom, hogy aki megteheti, járjon utána, mikor keresztelték, és azon a napon mondjon el legalább egy hála imát, és biztosítsa szeretetéről mindannyiunk szerető Atyját!

Kökényes Julianna

A BETEGEK KENETE

„Akármедdig vádolhatjuk a végzetet, megváltoztatni nincs erőnk...” — írta a neves ókori szerző, Seneca a *Vigasztalások* című művében.

A betegségek minden korban az emberi élet megpróbáltatásai közé tartoztak, amikor az ember valóban megtapasztalhatja testi-lelki fájdalmait, ürességét és súlyosabb esetben a halál lehetőségét is felmerülhet.

Az egyház hét szentsége között a betegek kenetét (csoportosítás alapján) a bűnbánattal együtt a gyógyulás szentségeiként ismerjük. „...Beteg valaki köztetek? Hivassa az Egyház presbitereit és imádkozzanak fölötte, miután megkenték őt olajjal az Úr nevében...” (Jakab 5,14-15.) — írta Jakab apostol. Ide, a kezdetekhez vezethető vissza, hogy az egyház Jézus Krisztustól parancsot kapott a betegek gyógyítására, ezért vállalt feladatot a betegek gondozásában (pl. betegápoló apácák, irgalmasrendi továbbá a kamillárius szerzetesek), illetve értük közbenjáró imát mond.

A szenthagyomány szerint az említett apostoli levélben leírt szertartásból alakult ki a betegek kenete (szentsége). Az egyházi liturgia szerint a betegek kenetét a súlyos betegeknek kell kiszolgáltatni: homlokukat és kezeiket az előírt módon megáldott olajjal kell megkenni. Közben a pap meghatározott szövegű imát mond. E szentség felvétele előtt a betegek lehetőség szerint szentgyónást kell végeznie.

A közzélekedéssel ellentétben a betegek kenete nemcsak a közvetlen halálveszélyben levők szentsége. Felvételére akkor kerülhet sor, amikor a hívó élete betegség vagy öregség miatt kezd veszélybe jutni. (*A Katolikus Egyház Katekizmusa* 1514. pont). Az előírások szerint az a beteg, aki fölvette ezt a szentséget, de kedvező fordulat után visszanyeri egészségét, újabb súlyos betegség esetén ismét fölveheti ezt a szentséget. A betegek kenetének kiszolgáltatói kizárólag papok és püspökök lehetnek.

Mint minden szentség: a betegek kenete is szabályozott liturgikus cse-

lekmény, amelynek kiszolgáltatása, felvétele történhet otthon, kórházban vagy a templomban.

Felmerül a kérdés: milyen üdvös hatása lehet a betegek szentsége felvételének?

A katolikus tanítás szerint e szentség első kegyelme a beteg megerősítése, a Szentlélek külön ajándékaént a belső béke, a bátorság és a megbékelés kegyelme. A bűnöket is megbocsátja, ha a beteg nem tudott előtte gyónni. További hatása: egyesülés Krisztus szenvedéseivel.

Ennek révén a beteg erőt kap, a betegség pedig új értelmet nyer. Jézus szenvedése és kereszthalála új értelmet adott a szenvedésnek: példája erősíti, egyben megváltó művéből is részesíti a beteget.

A betegek kenete mellett ejtsünk néhány szót az ún. „utolsó kenet”-ről, a Viaticum-ról.

Ez azok szentáldozása, akik nagyon súlyos egészségi állapotuk miatt már elhagyni készülnek az evilági életet és átlépnek az örök életbe. Az utolsó kenet ugyancsak békét ad, evilági életünk végső szakaszát megszilárdítja, egyben lezárja, mielőtt átlépünk az Atya házába.

Itt távlatosan gondolhatunk arra is, hogy életünk minden fontos eseményénél (születés, házasság, halál), ott áll mellettünk, szolgál és erősít bennünket az egyház, az általa kiszolgáltató szentségekkel. Szükséges ebben a tárgyban megemlékezni papjainkról is, akik a betegágyaknál meglá-

togatják a betegeket, imádkoznak értük és kiszolgáltatják részükre a betegek kenetét.

Hitünk szerint Jézus Krisztus meghalt a kereszten de, harmadnapon feltámadt.

Ez az örömteli feltámadás alapozza meg hitünket, mert Pál apostol szerint: „Így lesz a halottak feltámadása is. Pusztulásra szánva vetik el, romolhatatlanságban támad fel. Gyalázatban vetik el, dicsőségben támad fel. Erőtlenségben vetik el, erőben támad fel.” (1 Kor. 15,42-43)

Solymár Mátyás

Mary Elizabeth Frye

NE JÖJJ EL SÍRVA SÍROMIG

Ne jöjj el sírva síromig,
Nem fekszem itt, nem alszom itt;
Ezer fúvó szélben lakom
Gyémánt vagyok fénylő havon,
Érő kalászon nyári napfény,
Szelíd esőcske őszi estén,
Ott vagyok a reggeli csendben,
A könnyed napi sietségben,
Fejed fölött körző madár,
Csillagfény sötét éjszakán,
Nyíló virág szirma vagyok,
Néma csendben nálad lakok
A daloló madár vagyok,
S minden neked kedves dolog...

Síromnál sírva meg ne állj;
Nem vagyok ott, nincs is halál.

AZ ÖRÖK HÚSVÉT

A húsvétot megelőző hetekben serény munka folyt a szüleim házában. Minden helyiséget alaposan kitakarítottak. Mindent, ami csilloghatott, centiről centire átfényesítettek.

Mi, gyerekek e munkálatok ideje alatt nem ehettünk édességet. Elvégre ez volt a böjt időszaka. A nagybácsiktól és nagynéniktől kapott édességek mind a böjti fémdobozba kerültek.

A templomban minden szobrot sötétlila lepellel takartak le. Tudtam, hogy ez valahogy összefügg nagypéntek közeledtével. Két plébániatemplom között laktunk, és mindig meglepett, amikor egyszer csak nem hallottam a harangszót. A csend mindig a húsvét előtti szerdán kezdődött. Aztán a mamám azt mondta, hogy a harangok Rómába mentek. Húsvét-szombaton térnek vissza.

Aznap korán felkeltünk. Elővettük a szekrényből a színültig telt böjti fémdobozokat, és elmentünk a templomba. A karmelita nővérek árvaházánál álltunk sorba sok más gyerekkel együtt, hogy átadjuk a dobozokat.

— Ez az árvaké, nekik oly kevés jut — mondogatta anyám.

Én meg csak néztem a dobozom után. Aztán bánatosan ballagtam haza. A hathetes böjtöt nem bántam, de azt nem tartottam rendjén valónak, hogy annak hozadékát egy másik gyereknek kell odaadnom. A testvéreim tiltakozásának se lett semmi foganatja.

— Minden gyereknek meg kell tanulnia lemondani — felelte ilyenkor a mama, aztán derűsen folytatta a húsvétra való felkészülést.

Aztán apám felvetette, hogy elvisz minket, gyerekeket sétálni, mondván:

— Legalább egy ideig nem lesznek útban.

Ezzel ő a maga módján átvette az ünnep irányítását.

Ilyenkor a leideni piacra vitt minket, mi meg tátott szájjal bámultuk az egyik árusnál a húsvéti kosarakat, csokoládétojásokat és húsvéti nyuszi-

kat. Leírhatatlan volt az örömünk, amikor vett nekünk négy nagy csokitójást. Ott helyben meg kellett ennünk.

— El ne áruljátok a mamának!

Szavai máig a fülemben csengenek. Emlékszem e percek határtalan boldogságára. A délelőtti történései és az adakozás után a piacon suttymokban befalt csokoládé ízét most is érzem a számban. Az ünnepi hangulatot még tovább fokozta az örömteli zenebona: a harangok visszatértek Rómából.

A böjti fémdobozok már nincsenek meg, és a karmelita nővérek is eltűntek. A húsvét mégis örömnep.

Húsvét szombatján délután felvettük a legszebb ruhánkat, így mentünk a templomba: anyám az új kalapjában, fivéreim az új öltönyeikben, mi, lányok pedig kissé dideregtünk hagyományos pasztellszínű ruhánkban.

Apánk fenntartotta izgatottságunkat azzal, hogy korábban valódi csibéket ígért nekünk, de nem tudhatuk, sikerült-e megszereznie. Csak akkor adott jelt nekünk, amikor már mindannyian a húsvéti kosarakkal és hímes tojásokkal dúsan megrakott vacsoraasztalnál ültünk, és a másik szobában meg is találtuk a csibéket. Ekkor töltött el bennünket az a boldogság, hogy most már jobb idők jönnek.

Nekem máig ez az élmény a húsvét legfontosabb üzenete. A karácsony fényei csak fénysugarak a sötétségben, a tavasz sugárzó fényében azonban az egész bolygó felragyog.

Bármilyen zord és hideg idővel köszönt is ránk a húsvét, a változás jelei mindig láthatók. A téli dunnát, a téli ruhákat eltesszük jövőre. Épp eleget láttam ezeket a sötét színeket. A ház ragyog, a lélek felüdül, reggel pedig hangosan csivitelő madarak koncertjére ébrednek.

Odakinn is megtörténik a tavaszi varázslat: bárányok szökdecselnek a mezőn, nárciszokat és tulipánokat lenget a szél, megint cinkepár fészkel a levélszekrényekben, üde zöld hajtások jelennek meg a bokrokon, és a

fény már a leghosszabb nap ígérését hordozza.

Fatojásokat és -madarakat aggatok a mandulafára, virágkoszorút akasztok a bejárati ajtóra. Reggelire húsvéti kalácsot veszek, az unokáimnak pedig húsvéti kosarakat.

Böjti fémdobozok ma már nincsenek, és a karmelita nővérek is eltűntek. Errefelé a templomi harangok nem szólalnak meg húsvét szombatján délben. A húsvét mégis örömnep: köszöntik templomokban, üzletekben, az otthonokban, körülöttünk mindenütt. Abban az élményben gyökerezik, hogy ez a megújulás ideje.

A húsvét a megvalósuló ígéretek ünnepe, a legrövidebb nap után a leghosszabb következik. A sötétséget felváltja a fény. A halál után az élet jön.

Heleen Crul

Kányádi Sándor

ÁPRILIS HÓNAPJA

Bolondos egy hónap
április hónapja,
hol kalap a fején,
hol báránybőr sapka.

Hiába próbálnád
kilesni a kedvét,
túljár az eszeden,
mire észrevennéd.

Köpenyegbe burkol,
ingujjra vetkőztet:
mutatja a tavaszt
hol nyárnak, hol ősznek.

Búsna teszi magát,
szeme könnyben ázik,
mindegyre lehunyja
sűrű szempilláit.

Aztán gondol egyet,
fülig fut a szája,
s ránevet a fényben
hunyorogó világra.

A HÁZASSÁG SZENTSÉGE

A házasság Isten ajándéka, a család alapsejtje. Benne a férfi és a nő Isten akarata szerint szeretetközösségben, testi közösségben és szolgáló közösségben egyesül, amelyek egy életre szólnak.

Szeretetet és hűséget fogad a két partner Isten és a világi hatóság előtt. E két elem a házasság épületének két tartóoszlopa. Ha bármelyik öszszeroskad, összeomlik az egész épület.

A keresztény emberek tudnak egy további alapról is, Isten vezetéséről.

Szeretet: Kicsírázik a nő és a férfi szívében, a házasságuk során egyre növekszik. Mindkét házastárs számára a másik élete a fontosabb. A másik fél boldogítására törekszik. Sohasem a maga javát keresi.

Hűség: Szeretetkapcsolatuk állandóságát ajándékozó erő. Szintén egyre növekszik. Biztosítja az egyszer tett ígérethez és a szeretett személyhez való ragaszkodást.

A keresztény ember egyedül Istenből merít erőt a kitartáshoz.

Isten vezetése: Mindkét fél bizonyos abban, hogy Isten vezette őket egymáshoz, imáik meghallgatásaként. Kölcsonösen tisztelik a másik fél sajátosságait és nem élnek vissza önző módon saját jogokkal.

A házasság Istennek csodálatos berendezése!

Az emberek viszont csinálhatnak mennyországot vagy poklot belőle, aszerint, hogy elismerik-e Istennek a házasságra vonatkozó akaratát, avagy nem.

Pintér Lászlóné, Vali

SZERELMESEK MISÉJE

KÉPGALÉRIA

Ökomenikus istentisztelet

Ilyés Dénes atya gyászmiséje

Lurdi kilenced imádkozása

Keresztúti ájtatosság

Szentmisék nem csak orgonakísérettel

OLVASÓKÖR A PLÉBÁNIÁN

A Szent József Plébánia hívei között bizonyára számosan vannak olyanok, akik szívesen olvasnak irodalmi, ismeretterjesztő, vallási vagy egyéb műveket, de csupán csak mintegy tu-

catnyian vagyunk, akik hónapról-hónapra a második hétfő estéjén azért gyűlünk össze, hogy az előzőleg kijelölt, legfrissebben elolvasott olvasmányunkat megbeszéljük. Elismeré-

sek, kétségek, kiemelendő és vitatható problémák sorjáznak a tagok beszélgetéséből.

Így történt ez akkor is, amikor legutóbb Nyíró József novelláskötetének elolvasása után jöttünk össze. Beszéltünk az író méltatlanul meghurcolt személyéről, és ki-kki kiemelt egyet-egyet a szívbemarkoló, hihetetlen mélységeket és magasságokat felvillantó novella füzéréből.

A böjti idő kezdetén hitbéli olvasmányon tájékozódunk: „A világ életéért” — hangzik a cím, s a szerző, Alexander Schmemmann, neves ortodox teológus. Az ő írását próbáljuk értelmezni, kivesézni.

Így folytatódik ez egészen a „tanév” végéig, júniusig, mikor mi is nyári szünetet tartunk, hogy azután ősszel újból hódolhassunk egyik kedves töltekezésünknek.

Aki szívesen csatlakozik hozzánk, — akár hallgatóként, akár tevékeny résztvevőként — azt szeretettel várjuk.

*Dornbach Borbála,
a kör vezetője*

EGYHÁZZENEI ROVAT

„Trombita és kürt hangjával ujjong-
jatos színe előtt, az Úr s Király előtt!”
(Zsolt 98,6)

Plébániánk egyházzenei élete az elmúlt fél évben sokat változott. Amikor tavaly ősszel megalakult templomunk ének-kara, a Szent József-kórus, számos problémát meg kellett oldanunk, hogy a kitűzött céljainkat elérjük.

Az egyik ilyen, hogy nem volt gyakorlóhangszerünk, ami az eredményes kóruspróbákhoz elengedhetetlen. A kórustagok nagylelkű adományai és plébániánk támogatása révén azonban sikerült vásárolni egy hordozható színpadi zongorát, amelyért köszönet illet minden adakozót.

A másik akadály az alkalmas próbaidőpont volt. Többszöri átgondolás és módosítás után úgy döntöttünk, hogy keddenként 17 órától tartjuk a kóruspróbákat.

Az ének-kar jelenleg 28 főt számlál, melyben a szólamok eloszlása kissé egyenetlen. A szoprán és tenor szólamokba az alacsonyabb létszám mi-

att folyamatosan toborzunk énekeseket.

Állandó fellépéseink a hónap első vasárnapja és a főünnep. Túl a templombúcsú ünnepén, most a nagyhéti szertartásokra és a húsvéti szentmisékre készülünk, ezért márciusban feszített tempóban, hetente kétszer próbálunk, a keddi próba mellett pénteken is, 17 órai kezdettel.

Derűnket azonban a sok munka ellenére sem veszítjük el, a kóruspróbák mindig jó hangulatban és vidáman zajlanak. Repertoárunkban vannak már többek között Esterházy, Palestrina, Kodály, Bárdos és Werner kórusművei.

Említést kell tennem az ének-kar és mindannyiunk számára fontos személyről, Martonné Németh Mária nyugalmazott tanárnőről, aki fáradtságot nem ismerve aktívan részt vesz a kóruspróbákon, fellépéseken, valamint egyéb szolgálatbeli elfoglaltságom idején helyettesít is. Nélküle nem lenne mindaz, ami most van, így mindannyiunk nevében köszönetet

mondok neki munkájáért, és kérem a Jóistent egészsége megőrzéséért!

Újdonság, hogy decembertől időszakonként hangszeres szolistákat is hallhatnak a hívek a szentmisékben. Jakobovics Árpád hegedűművész-tanárral folyamatosan dolgozunk, heti két próbánk alkalmával főleg barokk szerzők (Bach, Vivaldi, Corrette) műveit gyakoroljuk. Legközelebb húsvéthétfőn játszunk, a 10 órai ünnepi szentmise propriumában.

Ami ennél is újabb, a fiatal trombitás-zakos tanuló, Tatár Ádám templomunk búcsú szentmiséjén mutatkozott be a hívő közösségnek gyönyörű, korát meghazudtoló, kiforrott játékaival. Vele főleg ünnepélyes darabokat, indulókat játszunk majd a szentmise elején és végén. A búcsú szentmisén M-A. Charpentier és J. Clarke műveit hallhatták.

A következő egyeztetett fellépésünk az augusztus 20-ai városmise, illetve tervezünk még a nyári szünet beköszönte előtt is közösen zenélni.

Magam és a kórus nevében is áldott húsvéti ünnepeket kívánok minden kedves olvasónak!

Domján József kántor

EGYHÁZKÖZSÉGI KIRÁNDULÁS TRIESZTBE 2019. május 18-án

Az olasz kikötőváros, az Adriai tenger partján, épületeivel, kávézóival, ételleivel a Monarchia hangulatát idézi.

Indulás kora reggel, 5.30 órakor a Szent József térről.

Elsőként a tenger fölé kiugró sziklára épült romantikus Miramare kastélyt keressük fel, melyet a XIX. században emeltek Habsburg Miksa osztrák főherceg és felesége, Sarolta hercegnő részére. A palota egykor Sissi egyik kedvenc tartózkodási helye is volt. A kastély körül elterülő olasz stílusú parkban az egész világból összegyűjtött növényritkaságokat láthatunk.

Utána autóbuszunk elvisz bennünket a belváros közepébe, ahonnan séta során megtekintjük a legjelentősebb épületeket.

Ezt követően, a szabadprogram során mód nyílik kávézásra, fagyalatozásra stb.

Hazaérkezés: 22 óra körül.

Jelentkezni a plébánián lehet.

Részvételi díj: 12 000 Ft/fő. Benne az utazási költség, belépő, biztosítás (250 Ft/fő).

ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBA, A MLADIFESTRE

2019-ben is szervez plébániánk zarándoklatot fiatalok részére a MLADIFESTRE, a 30. Nemzetközi Ifjúsági Találkozóra, Medjugorjéba.

Ide 50 000 fiatal érkezik a világ mintegy 60 országából.

Csoportunk 2019. július 31-én indul, és augusztus 7-én érkezik haza. Előadások, zene, tánc, találkozások ígéretével hív a rendezőség!

Önmagadra és Istenedre találhatsz, hitedben mélyebbre evezhatsz, és megtapasztalhatod, hogy sohasem vagy egyedül.

A körülményeket a helyi szervező csapat és mi biztosítjuk, te csak tedd bele magad!

Gyere, és tarts velünk!

Érdeklődni és jelentkezni a plébánián, és Lábodi István szervezőnél lehet (telefon: +36 30 5564130).

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk kedves olvasóinknak és családjuknak!

HÚSVÉTI LITURGIKUS REND

Április 18., nagycsütörtök — az utolsó vacsora emlékére:

9.00—12.00 óráig katolikus napközi — plebánia.

16.00 órakor nagycsütörtöki szertartás — Palin.

18.00 órakor nagycsütörtöki szertartás — Alsótemplom.

Április 19., nagypéntek — Az Úr szenvedésének ünneplése:

15.00 órakor keresztút, a szent sír megnyitása, őrzése — Alsótemplom.

16.15 órakor nagypénteki szertartás — Palin.

18.00 órakor nagypénteki szertartás — Alsótemplom.

Április 20., nagysombat:

8.00—12.00 óráig imádkozás a szent sírnál — Alsótemplom.

10.00—12.00 óráig gyóntatás — Alsótemplom.

16.00 órakor feltámadási liturgia, körmenet, ételszentelés — Palin.

19.00 órakor feltámadási liturgia, körmenet, ételszentelés — Alsótemplom.

Április 21., húsvétvasárnap:

8.00 és 11.45 órakor ünnepi szentmise — Palin.

10.00 órakor ünnepi szentmise orgona és énekkari kísérettel — Alsótemplom.

18.00 órakor ünnepi szentmise (orgona) — Alsótemplom.

Április 22., húsvéthétfő:

8.00 és 11.45 órakor ünnepi szentmise — Palin.

10.00 órakor ünnepi szentmise orgona- és hegedűkísérettel) — Alsótemplom.

18.00 órakor ünnepi szentmise gitárkísérettel — Alsótemplom.

MISEREND

Hétfő: 18 óra

Kedd: 7.30 óra, 18 óra (Palin)

Szerda: 7.30 óra

Csütörtök: nincs szentmise

Péntek: 18 óra

Szombat: 18 óra

Vasárnap: 8 óra (Palin), 10 óra, 18 óra

A SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA ELÉRHETŐSÉGEI

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.

Telefon: 93 787-965, 93 783-671

E-mail:

iroda@szentjosefplebania.hu
plebanos@szentjosefplebania.hu

Nyitva tartás:

hétfőn 9—11, 14—17;
kedden, szerdán és csütörtökön
9—11; pénteken 14—17 óráig.

**A plébániahivatal
április 17—25-éig
zárva tart.**

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:

Szent József Plébánia, Nagykanizsa
www.szentjosefplebania.hu
www.facebook.com/szentjosefnagykanizsa/

Felelős kiadó:

Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:

Mónai Zsuzsanna

Az újságot írta:

Csorba Tamás, Domján József, Dornbach
Borbála, Dömötör Zsóka, dr. Kőkényes Júlia,
Mónai Zsuzsanna, dr. Solymár Máttyás,
Tímár Sándor Asztrik

A fényképeket készítették:

Göndics Jánosné, Lengyák András,
Mónai Zsuzsanna

Tördelőszerkesztő:

Lengyák András

Kizárólag belső használatra!

PÁPALÁTOGATÁS ERDÉLYBEN

Foto: MTI/Mohai Balázs

A Szentszék és a Gyulafehérvári Főegyházmegye közzé tette, hogy Ferenc pápa csíksomlyói látogatására 2019. június 1-jén kerül sor. Szeretettel várnak minden zárandokot erre a történelmi eseményre.

2019. június 7—10. között rendezik meg a hagyományos csíksomlyói pünkösdi búcsút, amelynek mottója: *Íme, az Úr szolgálóleánya.*